

sundhedsområdet, og de forsøger ihærdigt at få banket ind i hovedet på os politikere, at vi bør gøre noget. Det er da et budskab, der ikke er til at tage fejl af. Alle, der ved noget om det her, siger: Se at komme i gang, I må gøre noget, I kan ikke bare ignorere, at 1,7 millioner danskere har en kronisk sygdom, I kan ikke bare ignorere, at der dør 20.000 danskere om året, som vi kunne have forhindret i at dø.

Det er derfor, at SF i dag foreslår, at vi som politikere begraver stridsaksen, og det kan jeg forstå at ministeren er enig i. Vi synes, at vi skal diskutere forpligtende mål og vedtage dem for danskernes skyld. Vi synes, at vi med den her diskussion er nødt til at pointere, at der er brug for en markant oprustning inden for forebyggelsesindsatsen fremover, hvis vi overhovedet skal gøre os nogen forhåbninger om f.eks. at nedbringe antallet af kronisk syge. Vi har ikke verdens bedste sundhedsvæsen, og vi har ikke sundhedsresultater i verdensklasse, men jeg tør godt sige, at med den rette indsats og prioritering kan vi altså godt løfte udfordringen. Det her er et spørgsmål om vilje.

I regeringens folkesundhedsprogram fra 2002 markerer regeringen jo en vilje til at prioritere sundhedsfremme og forebyggelse. Desværre har vi ikke set det udmøntet særlig konkret på området endnu, og hvis jeg skal finde en god undskyldning for, at vi ikke har det, kan den være, at der ikke er fastsat konkrete mål, man kan stræbe efter og evaluere. F.eks. fremgik det af regeringens udspil, at antallet af rygere skulle mindskes meget markant, men det er jo altså lidt uklart, hvad »meget markant« betyder. I disse slørede formuleringer ligger der altså en grad af noget, der er ukonkret og uambitiøst, og det er den del af det, vi skal bryde med. Vi skal simpelt hen sørge for, at det ikke er tomme ord, vi leverer, men at det er nogle mål, vi tør stå ved og følge op på.

For at opprioritere forebyggelsesopgaven er det, at SF siger, at der bør udarbejdes et nyt sundhedspolitisk program, hvoraf der fremgår nogle konkrete og målbare mål for sundheden, som stat, regioner og kommuner skal forpligtes til at gennemføre. Programmet skal altså indeholde delmål, succeskriterier og statusopgørelse frem til 2018. Det er ikke for at skabe bureaukrati. Det er for at sikre, at vi gør de rigtige ting, og skulle det vise sig, at nogle af de ting, som vi gør, ikke er rigtige, så er det da klogt at opdage det i tide, så vi kan vælge nogle andre redskaber og nogle andre mål.

I SF har vi en ambition om, at andelen af rygere skal ned på 15 pct. Vi har en ambition om, at antallet af unge, der begynder at ryge, simpelt hen skal halveres. Vi har en ambition om at udjævne den sociale ulighed i sundhed med 50 pct. i forhold til i dag, og vi har en ambition om at reducere antallet af kronisk syge med 10 pct. over den næste 10-årige periode.

Vi er til gengæld fuldstændig åbne for en diskussion om, hvorvidt det lige præcis skal være de her mål, eller om det skal være nogle andre. Det spændende i den politiske debat er sådan set, om vi tør sætte os nogle mål, og om vi kan finde et fælles grundlag for dem. Det er naturligvis også for at sikre, at vi får en udvikling i sundheden, der går i den rigtige retning, og det gør vi altså kun, hvis vi tør sætte nogle konkrete mål og vi tør gå efter dem og blive bedømt på dem. Der må man sige, at en af de manglende ting i sundhedsdebatten, sådan som den har forløbet hidtil, har været, at vi har turdet at sætte os nogle mål, som vi kan blive bedømt på. På den måde kan enhver jo næsten sige, at de mål, man hidtil har sat sig, er blevet indfriet, for de har aldrig været af en karakter, så de kunne måles. Det er den ændring, vi skal have lavet nu. Vi skal nemlig sige, at vi mener det her alvorligt, og at vi ønsker at gå i en anden retning.

I SF har vi også en meget stor ambition om, at senest i 2013 skal alle kommuner tilbyde systematisk opsporing af kronisk syge borgere, og det betyder, at de kommunale rehabiliterings tilbud til kronisk syge skal være fuldt udbygget. Det gælder også den indsats, som omfatter patientskoler, som omfatter de pårørende i forhold til sygdommen, og som omfatter støtte til et bedre liv. Det er naturligvis noget mere ambitiøst end det, regeringen har foreslået indtil nu, men lad os da overveje, om vi ikke vil være mere ambitiøse.

Kl. 11:47

Arbejdspladsen betyder også uendelig meget i den her sammenhæng. Derfor skal vi sørge for, at der skal være en overordnet ramme for sundhedspolitikker, men den skal naturligvis selv lave indholdet. Vi skal også sørge for, at det her arbejde virkelig bliver lavet på en måde, der gør, at det kan værdsættes af andre, og at det kan følges. I den her sammenhæng er vi så villige til at indrømme, at vi altså ikke er så imponeret af Sundhedsstyrelsens arbejde i den her sammenhæng, og derfor foreslår vi, at den her opgave løses af et uafhængigt organ. Men vi er da altid åbne over for en diskussion om, hvorvidt det